muto návrhu v uvážení, že i kdyby bylo zmocnění skutečně zůstalo nedopatřením u státního zastupitelství a nebylo proto ke spisům připojeno, nedala by se tím odčiniti skutečnost, že potřebné zmocnění nalézacímu soudu k disposici dáno nebylo a nebylo při hlavním přelíčení přečteno, že tedy rozsudek soudu prvé stolice byl vynesen, ačkoli tu nebylo zmocnění potřebné k tomu, aby obžaloba mohla býti po zákonu vznesena.

Toto rozhodnutí napadá veřejný žalobce z důvodu zmatečnosti, uvedeného v § 384 č. 9 tr. ř., a poukazuje na to, že v § 4 tr. ř. klade se důraz na skutečnost, zda bylo zmocnění uděleno, nikoli na to, zda bylo udělené zmocnění připojeno ke spisům. Zmateční stížnosti nelze odepříti oprávnění. Jest zřejmé, že, kdyby obžalobní senát nebo soud nalézací byly zkoumaly otázku zmocnění, bylo by se prostým dotazem u státního zastupitelství zjistilo, zda zmocnění bylo dáno či ne. Ten stav nezměnil se ani u soudu odvolacího. Otázka, bylo-li zmocnění dáno, jest směrodatná pro posouzení, zda žaloba jest po právu podána či ne. Návrh veřejného žalobce směřoval k tomu, aby tato otázka byla vyřešena, jeho zamítnutím byla tudíž obžaloba poškozena ve svých právech. Okolnost, že soud nalézací se otázkou zmocnění nezabýval, nemůže veřejného žalobce zbaviti práva, dodatečně předložiti udělené zmocnění. Mínění soudu odvolacího, že udělené zmocnění má jen tenkráte procesní význam, když bylo připojeno ke spisům, nemá opory v § 4 tr. ř. Bylo tedy rozhodnouti tak, jak uvedeno ve výrokové části usnesení.

Čís. 4497.

Třebaže obžalovaný ohlásil zmateční stížnost protokolárně u ředitelství věznice ve lhůtě § 284 tr. ř., jest opověď ta opožděná, byl-li protokol přinesen dozorcem věžňů do podatelny nalézacího soudu až po uplynutí oné lhůty.

(Rozh. ze dne 13. října 1932, Zm I 578/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního jako porotního soudu v Praze ze dne 14. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vyhnání cizího plodu podle § 147, 148 tr. zák., zločinem podvodu podle § 197, 199 d), 200 tr. zák. a přestupky proti veřejným opatřením podle § 320 e) tr. zák. a zmrhání pod přípovědí manželství podle § 506 tr. zák.

Důvody:

Napadený rozsudek porotního soudu byl vyhlášen dne 14. června 1932. Podle §§ 346, 284 tr. ř. bylo zmateční stížnost ohlásiti buď ještě v sedění soudu porotního nebo do tří dnů u sborového soudu prvé stolice. Obžalovaný prohlásil dne 17. června 1932, tudíž posledního dne řečené lhůty, nikoli před soudem, k němuž se mohl dáti předvésti, nýbrž protokolem sepsaným u ředitelství věznice krajského soudu trestního v Praze, že ohlašuje zmateční stížnost, a žádal zároveň o zřízení obhájce

chudých ku provedení zmateční stížnosti. Podle podacího záznamu došel tento protokol na krajský soud trestní v Praze dne 19. června 1932, tudíž po uplynutí oné lhůty. Jak bylo vyšetřeno, nedošel protokol poštou, nýbrž byl přinesen do podatelny dozorcem vězňů. Prohlášením obžalovaného u ředitelství věznice nebyl opravný prostředek ještě ohlášen u sborového soudu první stolice. Pro otázku včasnosti opovědi je, hledíc k ustanovením § 62 odst. prvý, nařízení z 5. května 1897, čís. 112 ř. zák. (jed. ř.) rozhodné, kdy onen protokol došel do podatelny krajského soudu trestního v Praze (viz rozh. čís. 2664 víd. n. s.). Ona třídenní lhůta prodlužuje se podle § 6 odst. druhý tr. ř. jen o čas, po který je spis doručován poštou, nemůže však mimo tento případ býti prodloužena, a to ani opomenutím osob, jimž náleželo vypraviti opověď zmateční stížnosti (viz. rozh. č. 3473 sb. n. s.). Podle toho, co bylo dovoděno, byla opověď zmateční stížnosti podána opozděně. Bylo proto zmateční stížnost podle § 4 čís. 1 a § 1 odst. 1 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned při neveřejné poradě zamítnouti, když se tak nestalo již sborovým soudem první stolice.

Čís. 4498.

Není podvodem, vylákal-li věřitel na dlužníku nebo na osobě za dlužníka jednající jen, čím mu byl dlužník povinen (o čem věřitel měl za to, že je mu tím dlužník povinen).

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Zm I 937/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 27. června 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 a 201 a) tr. zák. a zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 a) tr. zák., spáchaným na Robertu H-ovi, jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji v rozsahu tohoto zrušení znovu projednal a rozhodl, přihlížeje k zachované části odsuzujícího výroku. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Výrok o vině stěžovatele Sch-a je částečně stižen zmatkem stížností neuplatňovaným. Pokud jde o podvod spáchaný stěžovatelem na Robertu H-ovi, opakuje rozsudek doznání obžalovaného Sch-a, že ho spoluobžalovaný H. připravil o mnoho tisíc Kč a že se stěžovatel dal, by dostal své peníze zase zpět, pohnouti k jednání pak v rozsudku vylíčenému; připojené k tomu úvahy rozsudku končí závěrem, že tato obhajoba nemůže obžalovaného omluviti, poněvadž měřítka podvodu, uvedení v omyl a úmysl poškoditi, jsou prokázána a okolnost, že obžalovanému Sch-ovi přísluší proti H-ovi pohledávka ve výši škody, kterou mu způsobil, nemůže obžalovaného Sch-a zprostiti viny, i kdyby odpoví-